

PROLOOG

Las Peñas, Michoacán, Mexico

In de elf jaar dat het resort bestond, was La Concha d'Oro nog nooit zo zwaarbewaakt geweest. Met arendsogen liepen de gewapende *federales* om het terrein van het exclusieve oord, en parallel aan het sikkelvormige strand kruiste een patrouilleboot de zee. Overal waar de twee beveiligde personen voor wie het complex volledig was ontruimd, doorgelicht en beveiligd, heen gingen, vlogen hun lijfwachten achter hen aan, als bijenzwermen louter gericht op de verzorging van hun bloemen.

Die bloemen waren twee mannen, Carlos Danda Carlos, de onlangs benoemde chef van het antidrugsagentschap van Mexico, en Eden Mazar, antiterreurspecialist bij de Mossad. De Mexicanen konden alle hulp gebruiken in hun strijd tegen de diepgewortelde corruptie en angst waarmee de drie machtigste drugskartels het land in de greep hielden. Dat was precies de reden waarom Carlos Danda Carlos om assistentie van de Mossad had gevraagd. Zo luidde tenminste de verklaring die de directeur van de Mossad drie dagen daarvoor aan Jason Bourne had gegeven.

Volgens de directeur was Carlos Danda Carlos typisch een Mexicaan van deze tijd – een man die opgeleid was in de Verenigde Staten en openstond voor vernieuwing. Een eigengereide vechter die het land uit zijn wurggreep wilde bevrijden.

‘De gevaarlijkste groep is het kartel van Los Zetas,’ had de directeur gezegd. ‘De Zetas zijn gedeserteerde elite-eenheden van de Bijzondere Strijdkrachten van het Mexicaanse leger.’ De directeur had zijn hand op Bournes schouder gelegd. ‘Maar de bewaking is zo streng, deze klus zal een eitje voor je zijn. Je hoeft alleen maar op Eden Mazar te passen en ondertussen wat te zonnebaden en te relaxen.’

‘Ik werk niet voor jou. Ik werk voor niemand, nooit meer,’ had Bourne geantwoord – een ondankbare reactie gelet op de vorstelijke behandeling die hij van de directeur had gekregen bij zijn terugkeer naar Israël nadat hij Encarnación had uitgeschakeld.

Er schemerde zowel verdriet als spijt door de glimlach van de directeur. ‘Rebeka was als een dochter voor me. Haar begrafenis is nu een maand geleden, maar je lijkt nog steeds geen aanstalten te maken om te vertrekken. Zo ken ik je niet.’

‘Ik ken mezelf niet meer,’ had Bourne geantwoord. ‘Diep vanbinnen is er iets in mij veranderd. Niets kan me nog boeien.’

De directeur had hem een poos gadeslagen. Hij was klein van stuk, een krans van springerig wit haar omzoomde zijn verder kale schedel. Elke groef in zijn doorleefde kop stond symbool voor een nederlaag of een vermoorde collega, ze overwoekerden zijn triomfen. ‘Ik dacht, misschien zorgt deze reis wel voor wat afleiding.’

‘Niets kan me afleiden van haar dood,’ antwoordde Bourne schor.

De directeur knikte. ‘Het is nog te vroeg. Ik begrijp het.’ Hij tuurde naar de kade van de haven. ‘Nou, dan blijf je nog maar een maandje hier, of zo lang je wilt.’

Bourne liet de woorden op zich inwerken, probeerde er een vleugje ironie in te ontdekken, maar bespeurde daar niets van. Blijkbaar meende de directeur oprecht wat hij zei. Hij zette zijn opties op een rijtje. ‘Ach, misschien heb je wel gelijk. Een nieuwe klus is misschien precies wat ik nodig heb.’

En zodoende had hij kennisgemaakt met Eden Mazar, was hij in het privévliegtuig van de Mossad met hem en zijn contingent lijfwachten meegevlogen naar de andere kant van de wereld en uitgestapt op het kleine, voor gasten van La Concha d’Oro gereserveerde privévliegveld, dat de Mexicaanse federale politie om veiligheidsredenen in de achtenveertig uur voorafgaand aan de landing had afgesloten.

Daar stond hij dan, enkele passen verwijderd van de twee exotische bloemen en hun lijfwachten. Hij speurde het terrein af op problemen die zich vast niet zouden voordoen. Het enige probleem was dat hij weer in Mexico zat, en hoewel Mexico-Stad, waar Rebeka was vermoord, ver hiervandaan lag, herinnerde hij zich nog steeds het beeld en de geur van haar dode lichaam op de achterbank van de taxi, die door de naargeestige straten scheurde.

Waarschijnlijk had de directeur niet beseft hoe groot de impact was die deze snelle terugkeer naar het land waar Rebeka was om-

gebracht op Bourne zou hebben. Of misschien had hij dit voorstel juist opzettelijk gedaan. Vaak kon je het paard dat je van zijn rug geworpen heeft, het best weer meteen bestijgen.

Deze keer niet.

Zonder dat Bourne het in de gaten had gehad, had Rebeka zich door zijn pantser geboord en was ze tot in zijn ziel doorgedrongen. Haar dood klopte binnen in hem als een interne wond die maar niet wilde genezen. Ik heb andere vrouwen gehad zoals zij, dacht hij, maar steevast kwam daarna de onherroepelijke gedachte: er is er maar een zoals zij.

Van dit soort zwarte gedachten had hij niet vaak last. Hij was na al zijn beproevingen zo gehard dat hij er bijna zeker van was dat niets hem lang of überhaupt kon raken. Maar het verlies van Rebeka, de zoveelste vrouw die een poging had gedaan dicht bij hem te komen, was zo groot dat hij erdoor dreigde te verstikken, erdoor werd overweldigd. Hoe kon het anders? Zijn leven was weinig meer dan een levende dood geweest sinds de dag dat hij door vissers uit het zwarte water van de Middellandse Zee werd gevestigd en beseftte dat hij zijn geheugen, zijn verleden, zijn leven tot het moment waarop hij in die onbekende omgeving zijn ogen opende, had verloren.

Van onder de vrolijk beschilderde houten overkapping van het achthoekige terras aan de Stille Oceaan liep Eden Mazar naar hem toe. Hij deed Bourne beseffen dat hij zich opnieuw in een vreemde omgeving bevond. Ditmaal echter voelde hij zich verloren, als een zeekapitein zonder navigatiekaart die was vergeten hoe hij op de sterren moest varen.

‘Een betreurenswaardig volk is dit,’ merkte Eden op met een ontevreden ondertoon. ‘Ze zijn óf niet gemotiveerd, óf te corrupt om de kartels op een gecoördineerde manier aan te pakken. Hoe dan ook, ik heb hier niets meer te zoeken. Mexico wordt niet door een regering bestuurd, maar door de kartels. Vanavond na het diner gaan wij naar huis.’

Bourne knikte.

Eden liep weg, hield zijn pas in en draaide zich om naar Bourne met een spottend lachje op zijn gezicht. ‘Verveel je je nu al?’

‘Waarom denk je dat ik me verveel?’

‘Ik zie het aan je gezicht. En ik ken je dossier,’ mompelde Eden.

Het alarmeerde Bourne dat de Mossad blijkbaar een dossier over hem bijhield, maar het choqueeerde hem niet. Hij vroeg zich alleen maar af hoe nauwkeurig het was.

‘Jij hebt hier niets te zoeken,’ ging Eden verder. ‘Geloof me, dit is niks voor jou. Infiltreren en uitschakelen, daar ben je goed in. Daarom houdt de directeur zo van je.’

‘Ik wist niet dat er zoveel over mij gesproken werd binnen de Mossad.’

Eden glimlachte vriendelijk. ‘Jij had een relatie met Rebeka. Zoiets overkwam haar niet.’

Ineens begreep Bourne het. ‘En voor de directeur ben ik de laatste, nog levende schakel met haar.’

‘Ze was een bijzondere vrouw en een al even opmerkelijke spionne. We missen haar, maar zullen haar nooit kunnen vervangen. Haar dood was een grote klap voor ons. Die moeten we vergelden.’

‘Want zo gaat dat bij de Mossad.’

Mazar ging niet in op deze opmerking. ‘Ik ga terug naar Carlos. Het is geen kwaai vent, maar zijn handen zijn gebonden als het aankomt op echte veranderingen, op de gezamenlijke inspanningen die nodig zijn om Mexico van zijn kartels te verlossen. Zoals ik al zei, een betreurenswaardig volk.’

Bourne keek de man peinzend aan. ‘Wat doen jullie hier eigenlijk? Waarom is de Mossad in de Mexicaanse drugskartels geïnteresseerd?’

‘Had je dat niet aan de directeur gevraagd?’

Bourne beseftte dat hij dat had moeten doen. Blijkbaar was hij nog steeds niet helemaal de oude.

Mazar glimlachte. ‘Maar eigenlijk hoef je deze vraag toch niet te stellen, Jason, of wel?’

Bourne zag hem de treden op lopen van het overkapte terras, waar Carlos en zijn gespierde hulptroepen geduldig in de schaduw stonden te wachten. Vanaf het water stak een koele bries op, waaide door het haar van Bourne en deed de haartjes op zijn onderarmen trillen. Wat bedoelde Eden? Wist de Mossad van de connecties tussen Encarnación, de Mexicaanse kartels en de Chinese regering die Bourne had ontdekt? Zat Rebeka al op dat spoor voordat ze hem had ontmoet? Hij moest en zou het antwoord op deze vragen uit Eden Mazar lospeuteren.

Toen Jason Bourne een zeurderig, insectachtig gezoem hoorde, keek hij op. Hoog in de lucht vloog een klein vliegtuig. Turend door zijn wimpers zag hij dat het naderende toestel een landingsgestel van drijvers had. Een watervliegtuig dus. Terwijl hij met een hand het zonlicht tegenhield, zag hij dat ook de bemanning van de pa-

trouilleboot het vliegtuigje had gezien. Op het dek ontstond paniek, uit de loop van automatische wapens flitste vuur.

Edens lijfwachten stonden onder het dak van het terras en Bourne besefte dat zij het vliegtuigje niet konden zien. Hij wilde het trapje op gaan om Eden te waarschuwen, maar op dat moment trokken de mannen van Carlos Danda Carlos hun machetes en onthoofdden daarmee de twee lijfwachten van Eden.

Het bloed gutste over Eden en hij probeerde te vluchten. Bourne reikte hem de hand, maar Carlos, die een .357 Magnum op Bourne gericht hield, schudde zijn hoofd. Eden keek achterom en zocht met zijn blik Bourne toen een van Carlos' lijfwachten zijn machete met zoveel kracht naar Eden zwaaide dat het hoofd van de Israëlische terreurexpert met één zwiep van zijn romp werd gescheiden en met een boogje op het strand viel; het rolde over de flauwe helling naar beneden totdat het door de turkooizen golven die tegen het warme zand klotsten, werd gekust.

Bourne greep zijn kans en dook op de man met de machete af. Hij trok het hakmes uit zijn hand en plantte het lemmet in het lijf van zijn tegenstander tot hij het borstbeen hoorde kraken.

Op dat moment beukte een oorverdovend geroffel op zijn trommelvliezen, en meteen daarna sloeg hij achterover door de zware kogel die zich door de spieren van zijn linkerschouder drong.

Schreeuwend van de pijn tuimelde hij over de aan flarden geschoten reling van het prieel en plofte neer op het strand.

Toen hij zich uren later weer kon verroeren, stonden de lucht, de zee en het zand in de bloedrode gloed van de ondergaande zon. In zijn gezichtsveld dobberde Edens hoofd als een afgedankt stuk speelgoed op het water, besmeurd met zwart bloed.

Bourne draaide zijn hoofd om en knipperde met zijn ogen tot hij weer scherp kon zien. Er was geen mens meer te bekennen. Iedereen leek het resort te hebben verlaten.

De zachte branding bracht het hoofd van Eden in botsing met het zijne en deed het langzaam draaien, met de onvermijdelijkheid waarmee de aarde van dag naar nacht draait. Er lag een dunne waas over Edens ogen. Ze keken hem verwijtend aan. Bourne wilde zich verdedigen, alsof er een beschuldiging was uitgesproken, maar plotseling kromp hij door een intense pijn ineen en viel hij in een genadige bewusteloosheid.

DEEL EEN

Tien dagen later

I

Van oudsher werd de directeur van de Mossad door zijn personeel *Memune* genoemd, ‘eerste onder gelijken’. Eli Yadin wilde dat niet. ‘Ik heb van mijn ouders een naam gekregen,’ zei hij steevast bij zijn ontmoeting met nieuwe medewerkers. ‘Gebruik die maar.’

Van nature was Eli Yadin een optimistisch mens. Bij het werk dat hij deed, moest je wel optimistisch zijn, anders zou je je binnen achttien maanden een kogel door het hoofd jagen. Maar vandaag was hij somber. Sterker nog, zijn optimisme liet hem in de steek. Misschien kwam dat door Amir Ophir, de man die tegenover hem zat aan boord van zijn zeilboot, de veiligste locatie in Tel Aviv – misschien wel in heel Israël.

Ophir stond aan het hoofd van de Metsada, de afdeling Bijzondere Operaties. In samenwerking met de Kidon, de Mossad-afdeling die daadwerkelijk aanslagen uitvoerde, was Metsada verantwoordelijk voor moordaanslagen, sabotageacties, paramilitaire operaties en psychologische oorlogvoering. Anders dan de directeur had Ophir een donkere huid en zwart haar. Zijn ver uit elkaar staande ogen waren zwart als de pupil van een ravenoog. Vaak vreesde Yadin dat Ophirs ziel al even duister was.

‘Eerlijk gezegd begrijp ik u niet goed, Memune.’ Ophir schudde zijn hoofd. ‘Toen hij nog leefde, was hij weliswaar een blok aan het been, een vloek zelfs. Nu is hij uitgeschakeld, afgedaan en kan hij bij het grofvuil worden gezet. Maar de Mexicanen hebben Eden niet alleen vermoord, ze hebben hem ontheiligd. En dat kunnen we niet over onze kant laten gaan. Daar zullen ze voor boeten.’

‘Vertel jij mij wat ik moet doen, Amir?’

‘Natuurlijk niet, Memune,’ corrigeerde Ophir zich snel. ‘Ik geef alleen maar uiting aan mijn woede – de woede van onze hele familie.’

‘Ik ben hier net zo boos over, Amir. En geloof me, de daders zullen ervoor boeten.’

‘Ik zal een teller ontwerpen voor alle Mexicanen die...’

‘Dat doe je niet,’ onderbrak de directeur hem.

‘Hoezo niet?’

‘Ouyang Jidan is het brein achter de Mexicanen. We hebben een groter plan.’

Ophir keek gekwetst. ‘Daar wist ik helemaal niets van.’

‘Dan weet je het nu,’ zei de directeur koel.

‘Details.’

‘Die krijg je niet.’

Ophir reageerde beledigd door deze botte afwijzing. ‘Vertrouw je me soms niet?’

‘Doe normaal, Amir.’

‘Nou...’

De directeur keek hem indringend aan. ‘Bourne is bij het plan betrokken.’

Ophir tuitte zijn lippen en maakte een spottend geluid.

De directeur stak zijn hand op. ‘Nou, eh, je begrijpt...’

‘Memune, luister alsjeblieft. Waar Bourne is, vallen doden. Eerst Rebeka en nu Eden. Ik snap niet waarom je hem tot de kern van de familie hebt toegelaten.’

‘Ik weet dat je met Eden bevriend was.’

‘Eden Mazar was een van mijn beste mannen.’

De directeur merkte dat Ophir gevoeliger was dan gewoonlijk.

‘Ik voel met je mee, Amir,’ zei de directeur, ‘maar Bourne is voor ons van groot strategisch belang.’

‘Bourne is uitgeblust. Niemand kan hem nog gebruiken.’

‘Dat ben ik niet met je eens.’

Ophir trok een van zijn zwarte wenkbrauwen op. ‘Maar stel dat je gelijk hebt, wat ik ernstig betwijfel: weegt dat belang dan op tegen het leven van Eden Mazar?’

‘Amir, Amir, daar kan alleen de Heer over oordelen.’

‘Ja, God, die overal en nergens is,’ zei Ophir honend. ‘Feit is dat God niets te maken heeft met het vak waarvoor wij hebben gekozen. Als God bestond, dan zou er geen Mossad of Kidon zijn.’

De directeur besefte helaas al te goed wat Ophir bedoelde. Juist in deze tijd – nu het leven van de Mossad-directeur door angst gekleurd werd – leek God zijn uitverkoren volk in de steek te hebben gelaten. Maar gedachten als deze waren alleen maar contraproductief.

‘Laten we God er alsjeblieft buiten houden,’ zei de directeur. Zijn verzuchting klonk niet als een bevel, maar was dat wel. Zo ging dat nu eenmaal bij de Mossad.

‘Je maakt een denkfout door deze twee doden aan Bourne toe te schrijven,’ ging hij verder. ‘Hij was hooguit de voorbode, zeker niet de oorzaak.’

‘Hij heeft Rebeka niet kunnen beschermen.’

‘Rebeka had geen bescherming nodig,’ beet de directeur hem toe. ‘Dat weet jij als geen ander.’

‘En Eden dan?’

De directeur stond op. De wind was van richting veranderd, en hij concentreerde zich op het bijstellen van de zeilen. Nadat hij de zeilen naar tevredenheid had vastgezet, liep hij terug naar zijn plaats. Hij keek Ophir in zijn gitzwarte ogen.

‘Amir, we zitten in een lastig parket; ik vrees dat deze situatie ons vermogen te boven gaat. We hebben hulp nodig.’

‘Ik kan voor alles zorgen wat je nodig hebt.’

De directeur schudde zijn hoofd. ‘Dat denk ik niet. Deze keer niet.’

‘Memune, alsjeblieft. Die Bourne is gewoon niet te vertrouwen.’ Ophirs ogen werden donker en dreigend. ‘Hij is niet een van ons; hij is geen familie,’ zei hij met grote nadruk.

De directeur boog zich voorover, plantte zijn ellebogen op zijn knieën en vouwde zijn handen ineen alsof hij ging bidden. ‘Maar toch, Bourne is er voor ons, in voor- en tegenspoed, Amir. Bourne is de enige die ons nu kan helpen.’

Jason Bourne zat in een eeuwenoude schaduw te staren naar het zonlicht dat in fonkelende scherven stukviel op de golven van de Middellandse Zee. Hij stelde zich elke scherf voor als een vis die uit het water sprong en probeerde te visualiseren hoe een vis er tijdens zijn sprong boven het water uit zou zien. In plaats daarvan zag hij het afgehouden hoofd van Eden Mazar over het terras vliegen en richting de branding rollen.

De fonkelende scherven werden bloedspetters die op hem neerregenden. Edens bewaasde ogen staarden hem verwijtend aan. Toen Bourne daarna zijn ogen sloot, verschenen er beelden van Rebeka op zijn netvlies; ze waren in Mexico-Stad en zij lag stervend op de achterbank van een taxi.

Boven zich zag Bourne de bogen van het eeuwenoude aquaduct

dat in de eerste eeuw voor Christus tijdens de heerschappij van koning Herodus was aangelegd. Driehonderd jaar later, toen de stad Caesarea flink was gegroeid, werd de gemetselde waterleiding uitgebreid om het frisse, schone water naar de stad te leiden vanuit de bronnen van Shummi, die tien kilometer verderop aan de voet van de berg Carmel lagen. Nu werd het moderne resort Caesarea, dat naast de ruïnen van de oude stad lag, beheerd door een privéonderneming.

Op een gegeven moment merkte Bourne dat iemand zijn eilandje van schaduw had betreden. Dat irriteerde hem, omdat hij, meer dan wat ook, met rust gelaten wilde worden. Hij draaide zich om, om uiting te geven aan zijn ergernis, toen hij de directeur zag staan, gekleed in een van de vele lichte linnen pakken uit zijn garderobe. De enige concessie die hij aan het strand had gedaan, waren de glanzend leren sandalen.

‘Het duurde even voordat ik je gevonden had,’ zei de directeur. ‘Dat was vast de bedoeling, neem ik aan.’

Bourne gaf geen antwoord en staarde weer naar de zee. De directeur deed een stap dichterbij en ging naast hem zitten.

‘Ik begrijp dat je het ziekenhuis voortijdig hebt verlaten.’

‘Daarover verschillen de meningen,’ antwoordde Bourne gelaten.

‘Volgens de arts...’

‘Ik ken mijn lichaam beter dan welke arts ook,’ snauwde Bourne.

Een poos lang bleef het ongemakkelijk stil. Jonge vrouwen in kleine bikini’s renden luid lachend de branding in om hun frisbeënde vriendjes te plagen. Een toerist maakte foto’s van het aquaduct. Een moeder liep achter haar twee kinderen aan het water uit naar het strand en droogde hun druipende hoofden stevig met een handdoek af. De zilte lucht was doortrokken van de geur van zonnebrandcrème en vers zweet.

‘Hoe gaat het met je schouder?’

‘Aan mijn schouder mankeert niks,’ zei Bourne. ‘Ben je daarom hiernaartoe gekomen? Om te informeren naar mijn gezondheid? Ik heb geen schouder nodig.’

‘Ik heb je ook geen schouder te bieden,’ antwoordde de directeur nors. Hij zuchtte diep. ‘Misschien moet je er eens uit, Jason...’

‘Ik wil er helemaal niet uit. Ik wil alleen maar hier zijn.’

‘Om de hele dag aan haar te denken.’

‘Wat ik doe is mijn zaak.’

‘De hele dag lummelen aan het strand is niets voor mensen zoals wij.’

Bourne deed er het zwijgen toe.

‘Wij komen pas aan rust toe als we dood zijn,’ merkte de directeur droogjes op. ‘Hoe dan ook, ik ben hier niet om met je te praten over de voordelen van het soort leven dat wij leiden. Ik ben gekomen om je te vertellen dat onze vijanden nog steeds naar jou op zoek zijn.’

‘De aanslag op Eden bewijst dat ik er nog niet klaar voor ben.’

‘Niemand had Eden kunnen redden, niet van het verraad door Carlos. Vergeet niet dat Eden werd omringd door lijfwachten die hij zelf had uitgekozen. Ze werden meteen vermoord. Je hebt gedaan wat je kon doen.’

‘Ik had beter mijn best moeten doen. Vroeger...’

‘Vroeger is voorbij,’ zei de directeur. ‘Het verleden is verleden tijd. We moeten ons richten op het heden.’

Bourne's aandacht werd afgeleid door de twee stuurse medewerkers van de directeur die vanaf het strand kwamen aanlopen. Ze voerden de toerist af die foto's van het aquaduct stond te maken.

‘Het kostte me minder moeite dan ik zei om je te vinden,’ zei de directeur. ‘En ook voor Ouyang Jidan bleek het een peulenschil.’

Bourne knipperde met zijn ogen in het felle zonlicht. Was de opgepakte toerist met camera een Chinees?

De directeur pakte een sigaar, maar maakte geen aanstalten om hem aan te steken. Hij rolde hem alleen maar tussen zijn vingers als een toverstokje. ‘Vergeet niet dat Ouyang je permanent in de gaten houdt, Jason.’ Het gezicht van de directeur gaf Bourne een beetje troost. ‘Je hebt hem beschaamd, door jou heeft hij gezichtsverlies geleden. Hij zal toeslaan op je zwakste moment.’

Bourne draaide zijn hoofd de andere kant op. ‘Wist Rebeka van Ouyang?’

‘Wat? O, nee.’

‘Wie wel, afgezien van jou?’

De directeur slaakte opnieuw een diepe zucht. ‘Het hoofd van de Metsada, Amir Ophir.’

‘Waarom liet Ouyang haar dan vermoorden?’

Even verstijfde de directeur. Hij voelde de hartslag in zijn rechterslaap. ‘Dat bevel kwam van Encarnación.’

‘Nee,’ zei Bourne, ‘dat bevel kwam niet van hem.’